

La crisi catalana obre les esperances a Madrid

Cada dia que passa, l'ambient polític català és més irrespirable. L'enfrontament entre els dos partits majoritaris, CiU i PSC, arran de les acusacions del president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, sembla haver entrat en una crisi sense solució. I a Madrid, en el Govern espanyol i el PSOE ja hi ha qui veu la via d'aigua per aturar les reformes proposades de Catalunya.

Lluny de refredar-se, la tensió s'ha incrementat en la política catalana. La crisi que va esclatar amb les acusacions del president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, a CiU, de cobrar comissions il·legals quan era al Govern s'ha agreujat. Malgrat les diverses crides a la calma, la situació no podria ser més complicada. De moment, el proper dijous dia 10 es debatrà la moció de censura presentada pel Partit Popular de Catalunya i l'endemà es faran les votacions pertinents. De manera que un any i tres mesos després de la constitució de l'actual Govern català, el tripartit afrontarà una moció de censura. Val a dir que amb tota seguretat no prosperarà, ja que CiU ha deixat clar que no donarà suport a la iniciativa dels populars. Així que la jugada impulsada per Josep Piqué, es quedarà probablement en una ocasió per al lluïment personal del líder dels populars de Catalunya, i a tot estirar servirà per a reforçar els populars catalans dins del PP de l'estat.

L'aspecte més greu, però, de la situació és sobretot l'enrocament de posicions entre CiU i PSC. Les querelles de la federació nacionalista contra el president de la Generalitat de Catalunya, el conseller de Política Territorial i d'Obres Públiques, Joaquim Nadal, i el diputat d'ERC Xavier Vendrell han acabat d'escalfar l'ambient. La reacció del president Maragall a la presentació de la querella, lluny de servir per a temperar la crisi, la va acabar d'incendiar. En la declaració oficial del president de la Generalitat, feta divendres passat, Maragall va afirmar que era legítima la moció de censura presentada pel PP, malgrat que fos merament instrumen-

tal, tal com, a parer del president català, havia reconegut el mateix líder popular, Josep Piqué. El to de la declaració va pujar quan Maragall es va referir a la querella de CiU. Lluny de cap intent de rectificació, com hauria volgut CiU, el president català va qualificar de "fet gravíssim" i sense "precedents ni fonaments" la iniciativa judicial de la federació nacionalista. També va considerar "inacceptable" que el president de la Generalitat de Catalunya "hagi de parlar sota amenaça de querella". Acte seguit, Maragall va voler destacar que pensa continuar governant i amb "més fermesa que mai", alhora que va voler dissipar l'ombra de les eleccions anticipades.

Judicialització de la política. Com és obvi, la reacció de Maragall no ha caigut gens bé en les files de CiU. Una hora després de la compeixença oficial del president català, el líder de la federació nacionalista, Artur Mas, ja afirmava en conferència de premsa que Maragall era l'únic responsable de la crisi i que, amb les seves acusacions, havia trencat la convivència. Mas afirmava també que la querella havia estat presentada en legítima defensa davant d'unes acusacions tan greus i sense fonaments, fetes, precisament pel president del Govern de Catalunya. Alhora, el cap de l'oposició reivindicava que la transparència no és patrimoni exclusiu de ningú. Així mateix Mas també demanava a Maragall que estigui "a l'alçada de les circumstàncies" i que rectifiqui públicament les acusacions.

La querella contra el president tampoc ha agradat a les altres formacions. Els

El líder de CiU, Artur Mas en una conferència de premsa al Parlament de Catalunya. Al costat, el president de la Generalitat, Pasqual Maragall. Les relacions entre tots dos i entre les dues formacions majoritàries de Catalunya són avui més tenses que mai.

socis del PSC al Govern, ERC i ICV, consideren que la reacció de CiU és desproporcionada. Així mateix també ho considera el PPC, que, com a impulsor de la moció de censura, defensa que no "s'ha de judicialitzar" la política catalana.

CiU, però, sembla haver esclatat i no pareix disposada a rebre atacs constants per la seva gestió al capdavant del Govern català "amb acusacions sense proves". El portaveu de CiU i exconseller de Política Territorial i Obres Públiques, Felip Puig, denunciava a la fiscalia el constructor José Antonio Salguero. Aquest empresari havia assegurat a la premsa haver pagat comissions per unes adjudicacions d'obres públiques a Josep Maria Penín, qui es presentava com a parent llunyà de Puig. El dirigent de CiU, va desmentir la informació alhora que va presentar la denúncia i va advertir que si l'empresari hagués pagat comissions hauria incorregut en un delictes d'estafa. La federació nacionalista considera que és insòlit que el fracàs de la gestió del Carmel s'hagi "volgut tapar amb una campanya d'acusacions com aquesta"

La moció de censura contra Maragall pot servir als populars catalans per a guanyar punts davant la direcció estatal del PP

contra el primer partit del Parlament de Catalunya.

A Madrid, alleujament i rialles. Mentre la política catalana s'assembla cada cop més a un clon de la de Marbella, en el Govern espanyol i el PSOE comencen a veure en aquesta crisi una bona oportunitat per aturar les pretensions de reformes polítiques que s'estaven impulsant al Principat. Els sectors més reti-

cents a les demandes catalanes, com Manuel Chaves i Juan Carlos Rodríguez Ibarra, han vist un bon argument per reforçar la seva oposició a la millora del finançament català, amb la tesi que no cal millorar-lo si ha de servir per a pagar comissions il·legals. Però també d'altres dirigents, com José Blanco, veuen una bona oportunitat de frenar aquestes demandes catalanes i de debilitar més encara els sectors federalistes del PSOE, que tenen Pasqual Maragall com a referent.

Des de la Moncloa, l'anomenada crisi del 3%, es veu que pot servir com a mínim per a alentir el calendari polític català. El president espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, ja havia expressat el seu interès a retardar les negociacions del nou Estatut de Catalunya fins al final del 2005 o a principis del 2006, un cop superades les eleccions basques i gallegues, i amb els pressupostos generals de l'estat del 2006 aprovats. Un escenari com aquest podria reforçar el pes de Rodríguez Zapatero en un supòsit de procés de negociació amb Catalunya.

Enric Rimbau